

kunnen toonen. Irreke scheurt ze, zonder verteedering over een naam, een gebed, een herinnering. Koel, trotsch.

's Zondags blijft zij tot den middag te bed liggen, er is niets zoo heerlijk. Ze leest wat, boeken op den titel af gekozen, zonder den vroegeren argwaan om geloof en zeden. Om vrijheid en lust volledig te maken, rookt ze al eens een sigaret. Zoo voelt zij zich slechte vrouw, lacht trotsch om de brave en dat is haar eer. Men moet nu maar naar haar zwangerschap kijken, b.v. op het bureel, het deert haar niet. Weldra zal zij haar kind hebben. Dan zij twee tegen de heele schijnheilige, harteloze wereld. Hare zondagen zullen gevuld zijn met een bitter, diep, uitdagend moedergeluk.

Op een avond wordt geklopt. Zij kent die drie tikjes en het kort sigaretten-rookershoestje. Zij houdt zich stil tot het een derden keer klopt en een mond aan het sleutelgat zacht toept: „Irreke, ik weet dat ge er zijt, doe open.” Dan staat zij met gerucht op en schuift een formulier onder de deur, dat zij uit het bakje op de schrijftafel van den ministerieelen deurwaarder heeft genomen, iets dat men invullen moet om een onderhoud aan te vragen: „Mr. . . . sollicite un entretien avec Mr. . . . Sujet. . . . Signature:”

Henriken gunt haar de arme wraak, vindt het zelfs goed dat hij haar niet spreken mag, want hij vreest sentimentaliteiten! Geld zal hij haar toch op een of andere manier bezorgen.

Het eerste gedacht van Fik Rollé toen hij Irma verlaten had, was dat hij zijn plicht niet volbracht had door het arme meisje naar de statie te brengen. Hij kon meer doen, naar Mans en Dolfken toe gaan, de harde waarheid zeggen, en een beroep op hen zou niet eens noodig zijn. Het rechtschapen Dolfken en de voortvarende Mans zouden de zaak oplossen. Het komt er maar op aan hun eindelijk eens de oogen te openen op dat afgodje.

Plezierige boodschappen zijn dat niet en had Fik Rollé één enkel korreltje christelijken zin in het groot lijf gehad, dan zou hij eerst naar meneer pastoor gegaan zijn, zooals dat bij ons betaamt. Die zou hem geraden hebben er zich tusschen uit te houden om wille van het goed gebuurschap; hij zou het geval discreet onderzocht hebben en dan, toevallig op wandel, toevallig zoo maar eens binnen geloopt zijn bij Mans en Dolfken. Maar een anticlericaal als Fik zegt: „de pastoor in de kerk,” en nu zit hij daar, zwaar van hart. Hij gaat een avond praten met Mans en Dolfken, beeldt zich in dat hij wacht tot het gesprek op Henriken gebracht wordt, maar begint al te beven, een vent zoo zwaar als Mans, zoodra de naam uitgesproken wordt en wipt vlug over naar iets anders. Den heelen volgenden dag scheidt hij moed tot 's avonds en nu komt het er van. Hij is maar een man en op den hoop toe zelfs nog een beetje wetenschappelijk aangelegd, hij spreekt dus klaar en duidelijk, in plaats van rond de hoofdzaak te wandelen, zooals wij dan doen met halve woorden, om eindelijk de vlakaffe vraag te inspireeren, die men slechts beaamt met een knik. Fik, die grooten bugel speelt, begint klokslag half negen